

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
9. září Léta Páně 2018

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E

9

ZÁŘÍ

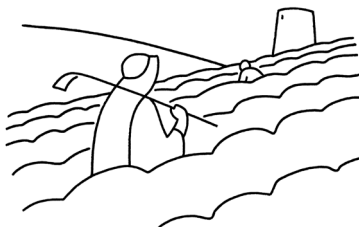
JE TADY PRVNÍ VINICE

v novém pastoračním roce. A tentokrát má krom tenčího se pravidelného obsahu i něco navíc, totiž rozhovor s naším novým výpomocným duchovním. Co bude navíc v té příští? To je na vás, drazí čtenáři. Náš redakční tým jede už druhý rok v takřka krizovém režimu. Je nás v aktivním týmu málo a z toho mála je ještě menší část našimi pravidelnými farníky. Pojdte

nám pomoci! Pojdte nás povzbudit zájmem a aktivitou. Pojdme společně náš časopis dotlačit do nového „zlatého období“. Nebo ho prostě jen trošku pošouchnout k bohatšímu obsahu.

Originální texty, ale i nápady a připomínky nám prosím neváhejte posílat na viniční mail: svatovinice@centrum.cz.
Váš „nouzový“ šéfredaktor

Martin Peroutka

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Zpráva ze setkání pastorační rady

Na pastorační radě 28. srpna t. r. jsme se nejprve zamýšleli nad plánem tzv. Svatováclavských večerů - čtvrtků od 17. ledna do konce března, vždy od 18.00 hod.

Z časového plánu na šk. r. 2018/2019 vybíráme:

- 15. září - Zažít město jinak
- 21. září - výročí posvěcení kostela sv. Václava - mše sv. za stavitele a dobrodince kostela
- 27. září - výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše - 17.00 hod. mše sv., průvod od 18.00 hod.
- 14. října - manželský koláč
- 26.-30. října - manželské setkání v Jiřetíně pod Jedlovou
- 2. listopadu - mše sv. i ráno u sv. Mikuláše
- 24. listopadu - adventní tvoření, věnce
- 7. prosince - DO ženy
- 14. prosince - DO muži
- 19. ledna - dětský karneval
- 25. ledna - společenský večer
- 7. března - ekumenická bohoslužba
- 22. března - DO muži
- 23. března - Ozvěny Jiřetína
- 29. března - DO ženy
- 6. dubna - Den seniorů
- 13. dubna - úklid kostelů
- 27. dubna - výlet seniorů
- 8. května - setkání pokřtěných ve Vršovicích
- 12. května - první sv. přijímání

- 1. června - výlet farnosti
- 2. června - Dětský den
- 14.-16. června - Tělesná obnova

Paní Alenka Králová ukončila práci kostelnice v kostele sv. Mikuláše k 1. září. Děkujeme velice za její dlouhodobou obětavou, trpělivou a laskavou službu.

Budeme nabízet rehabilitační cvičení pro seniory a další zájemce.

Hana Kučerová Rechnerová

Manželské setkání Jiřetín pod Jedlovou (dříve Štěkeň)

Letošní Manželské setkání se koná v termínu 26.-30. 10. 2018.

Jde o čtyřdenní setkání rodin (včetně dětí), kde probíhá duchovní program pro manžele na určité téma. Letošní téma je SVOBODA MANŽELSTVÍ za účasti našeho pana faráře Mons. Artura Matuszka.

Během dopoledního programu pro rodiče/páry je o děti postaráno zkušeným „dětským týmem“. Odpoledne trávíme dohromady s dětmi, výletem nebo společným grilováním. Přihlášení je možné u Vladimíra Jeništy na mail vladajen@gmail.com, tel.: 777 565 119.

Vláda Jeništa

SVĚTEC V TOMTO MĚSÍCI

Bl. Serafína, abatyše

svátek 8. 9.

V roce 1434 se v italském městě Urbinu v rodině hraběte Guida z Montefeltra narodila dceruška, kterou pojmenovali Serafína.

Dostalo se jí nejen křesťanského vychování, ale i toho nejlepšího vzdělání.

Jak už to tak bylo v šlechtických rodinách (a nejen v nich) zvykem, byla provdána za knížete, Alexandra Sforzu. Byla to dobrá partie, knížecí titul byl a je vyšší než hraběcí, není divu, že rodina byla spokojena. Manželství se zdálo zpočátku harmonické, až do doby, kdy se Alexandr vypravil do války. Válka, jak známo, nepřináší nikdy nic dobrého,

nikomu, a ani Alexandr nebyl výjimkou. Z války se Serafíně vrátil úplně jiný muž, hrubián, násilník a nevěrník. Našel si milenkou, vdanou ženu, se Serafínou jednal hrubě, bil ji, obviňoval z nevěry, pokusil se ji dokonce otrávit. Serafína toto domácí násilí dlouho snášela, ale když jí opakovaně šlo o život, muže opustila a uchýlila se do kláštera klarisek v Pesaru. Zde žila jako klariska a později byla zvolena abatyší. Zemřela poměrně mladá v roce 1477 a její neporušené tělo dodnes spočívá v klášterním kostele v Pesaru.

Alena Králová

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

Rozhovor s P. Pavlem Křížkem

Když jsme nedávno v oznámeních uvedli, že budeme mít nového výpomocného kněze, který při mši udělí novokněžské požehnání, někteří farníci, kteří vás neznají, čekali zakříknutého studentíka a byli překvapeni, když před nimi stanul zkušený duchovní zralého věku. Můžu se tedy hned na začátku zeptat na příběh vaší cesty ke kněžství?

Pokud by někoho zajímaly životopisné údaje, jsou vyvěšeny v oznámení o mém kněžském svěcení na stránkách AP (*pozn. redaktora: uvádíme je na konci rozhovoru*). Ale asi se mě spíš ptáte,

jak jsem prožil poslední roky. Moje cesta ke kněžství je dlouhá a neuvědomělá. Řekl bych, že začala hned po listopadovém převratu. Rozhodl jsem se tenkrát, že opustím svou práci v Akademii věd, kde jsem podle všeho mohl počítat s drobnou kariérou. Jako nezkompromitovaná a snad ne úplně nepopulární osoba jsem dostal funkci v managementu ústavu, i když to nebylo v mém oboru, ale v technicko-hospodářské oblasti. Získal jsem si ostruhy při znovurozběhnutí a dokončení poměrně velké stavební akce. Protože jsem však znal

situaci ve školách, do kterých chodily naše dvě děti, a věděl jsem, že jinde to není o mnoho lepší, rozhodl jsem se, že z ČSAV odejdu a budu se snažit k nápravě dosavadních neblahých poměrů ve školství trochu přispět. Napomohl tomu i jakýsi záchvat ušlechtilosti, při kterém jsem si uvědomil, kolik jsem v životě dostal darů nejen shůry v podobě – snad to nebude znít naduté – nějakého toho nadání pro práci hlavou, ale i přímo od tehdejší společnosti. Ekonomové by řekli: ze státního rozpočtu. Možná to dnes zní nezvykle, ale ačkoliv např. bratr byl politický vězeň, pronásledovaný pro své katolické náboženské přesvědčení, a já sám jsem se nedal „přesvědčit“ ani k členství v SSM nebo v jiných podobných prorežimních organizacích, nemůžu se bezvýhradně připojit k propagandistickému stanovisku, že předlistopadový režim se projevoval negativně úplně ve všech ohledech. Je skutečností, že nelítostně pronásledoval své odpůrce, a především byl založen na lži a nenávisti. Havlův opačný slogan, který je dnes mnohými až vysmíván, nebyl ničím jiným než heslovitým, pravdivým upozorněním na skutečnou povahu komunistické ideologie. Tehdejší sociální politika byla velmi tvrdá k tzv. nepřátelům lidu, ale v případech jako byl můj, dokázala tíživou situaci změkčit. Otec mi zemřel, když mi bylo necelých třináct let. Moje maminka to jako vdova se dvěma dorůstajícími dětmi a dalším synem ve vězení měla samozřejmě těžké po všech stránkách. Avšak pokud jde zrovna o moje hmotné zajištění, nemohl jsem si stěžovat. Maminka zůstala vdovou, dostávala na mě sirotčí důchod a já jsem pobíral so-

ciální stipendium. Protože jsem dobře studoval a hlídal jsem si průměr, měl jsem v době vysokoškolských studií nejvyšší možné prospěchové stipendium. K tomu jsem dělal pomocnou vědeckou sílu a za výkonnostní třídu jsem měl sportovní stipendium. Možná bude někomu připadat až hamižné, že jsem k tomu ještě jednou týdně vypomáhal jako průvodčí pražské tramvaje, což mi přineslo i volnou měsíční traťovou jízdenku. Kromě studia a brigád jsem si však našel i čas na hraní na kontrabas v malé jazzové kapele a hodně jsem sportoval. Toto všechno uvádím především pro ty, kteří vidí šedesátá léta a začátek let sedmdesátých jenom jako dobu nesnesitelného útlaku a litují tehdejší generaci mladých, že trávila veškerý čas ve frontách na nedostatkové zboží a kubánské zelené pomeranče, jako by úplně všechny bylo možné donutit, aby vedli život na způsob Půlnočního království z Pyšné princezny, ve kterém nebylo dovoleno se smát a veselit, škádlit se a dovádět, natož třeba tancovat a hrát.

To, že jsem vlastně záhy po tzv. sametové revoluci nevědomky už nastoupil cestu ke kněžství, jsem si uvědomil, když jsem byl před nedávnem pozván do společenství tzv. pondělníků, kteří se dlouhá léta scházejí kolem P. Miloslava Fialy, a byl jsem vyzván, abych jim řekl, jak to se mnou bylo. Mezi těmito milými hostiteli mi vlastně došlo, že aniž bych to plánoval a připravoval, prosadil se v mém případě motiv, který je v lidském životě nejdůležitější: nesmýšlet pouze antropocentricky, protože chceli člověk v souladu s výrokem jednoho ze starých řeckých sofistů, který hlásá, že „mírou všech věcí je člověk“, vzít

svůj život výhradně do svých rukou, pak se tento postoj většinou zvrhne v čirý egocentrismus – sebestředné sobectví. Abych to trochu vysvětlil: Míním tím, že k životním rozhodnutím a plánům se nesmí přistupovat ve stylu, že já, já, já jsem ten hlavní aktér, já o všem rozhoduji. Pro křesťana by to přece mělo být tak, že poodstoupí do pozadí a řekne: Ty, Ty, Ty, Bože, můj stvořiteli a Pane. Ty, Kriste! Jenže kdo z mladých lidí toto ví a dokáže tento poznatek i aplikovat ve svém životě? Teprve teď si čím dál víc uvědomuji, že tzv. *princip subsidiarity*, ke kterému se katolická církev hlásí v oblasti sociální a rodinné politiky a který volně řečeno říká, že každá otázka nebo problém by se měly řešit na nejnižší úrovni, na které je to možné (obecní, okresní, krajské, zemské atd.), a že by se jejich řešení mělo přenášet na vyšší úroveň jen tehdy, když je to nezbytné, platí i pro místo a roli člověka v jeho vztahu k Bohu. Hospodin je sice vždycky první na tahu, je to On, kdo činí svou nabídku, On dělá ten první krok a ptá se: Chtěl bys, chtěla bys? Podívej se, je tady tahle možnost, tato cesta. A člověku současně nabízí i svobodu tuto možnost přijmout, nebo odmítnout a zařídit se podle svého, což ovšem nemusí dopadnout nejlépe. Když to řeknu hodně decentně, nikdy to nedopadne tak dobře, jako když člověk přenechá režii Bohu. To jsou velká slova, ale je třeba si uvědomit, že Bůh nedělá práci za nás. To je právě ona subsidiarita: to, co můžeme udělat my, ponechává na nás, ale podle mé zkušenosti nám v případě, když se připojíme k jeho plánu či úmyslu, v jeho naplňo-

vání vydatně pomáhá. Řečeno jinými slovy, dá nám své pozhánání.

Už tenkrát to tedy všechno začalo, ale já jsem o tom vůbec nevěděl. Teprve později jsem pochopil, že moje tehdy zvolené povolání učitele, stejně jako služba kněžská, jednoznačně patří mezi pomáhající profese. Pro začátek naštěstí stačilo nechat se unést oním jaksi recipročním, odvetným hnutím myslí, že chci něco udělat pro společnost, která mi hodně dala, a nemyslet jenom na sebe. Jistěže hrálo svou roli i určité ohlédnutí se za dosavadním životem, dejme tomu bilance. Bylo mi přes čtyřicet, práce, kterou jsem dosud dělal, mě bavila, ale najednou jsem pocítil, že bych mohl být užitečnější, kdybych se pokusil svým budoucím žákům a studentům předávat dál to, co jsem se naučil a co považuji za dobré, a že bych měl zkusit angažovat se v nějaké nově vznikající škole dřív, než bude na změnu mé profesní orientace pozdě. Věděl jsem také, že nejsem sám, komu se podobné myšlenky honí v hlavě. Poznal jsem v té době např. jednoho mladého inženýra, který pracoval v antidopingové laboratoři. Měl tam na starosti důmyslné aparatury, které odhalují přítomnost nedovolených látek v tělních tekutinách sportovců, vývoj a servis těchto přístrojů, ale práce ho nenaplňovala uspokojením a on k údivu kolegů odešel učit na průmyslovku, protože to považoval za užitečnější.

Situace se opakovala, když jsem ovdověl. V té době jsem se rozhodl nikoliv (jak jsem k svému překvapení četl v jednom z článků, které mi před vysvěcením věnoval KT), že budu sloužit

Bohu; takto přímočaré a jednoduché to nebylo. Při doprovázení manželky jsem často vídal tragickou situaci osamocných nemocných a umírajících lidí, a z tohoto důvodu jsem se rozhodl, že bych se chtěl nějak připojit k těm, kdo pro tyto, většinou staré, lidi aspoň občas něco dělají. Nic víc, jen s tím, že by se má služba měla odehrávat v církvi, a to hlavně proto, že kostel bylo jediné místo, kde mi bylo v mé samotě dobře, i když jsem ještě nepatřil ani k laickým služebníkům oltáře. Bezprostředně po ovdovění jsem byl totiž dost vážně nemocný. Víc než dva měsíce se nevědělo, co mi je, ale když se zjistilo, že se jedná o drobnou dysfunkci slinivky, kterou lze zvládnout pravidelným přísunem specifických enzymů, začal jsem přemýšlet, co dál. Ale přece jen jsem ve svém vývoji trochu pokročil – po celou tu dobu jsem se vytrvale modlil, abych nepřeslechl Boží nabídku, i když bude vyslovena šeptem nebo přijde jako dotek tichého vánku, jak to zakusil prorok Eliáš (1 Král 19,11-13).

Všechno ostatní už jsou jenom detaily a jde vlastně jen o to, že jsem poslechl, když se mi něco hodnotného nabízelo, a že jsem nabídku přijal. Povolání k jáhenství pak už přišlo jaksí samo od sebe. A moje kněžské povolání rovněž nebylo výsledkem nějaké úporné snahy, natož nějakého řekněme zákulisního diplomatického úsilí. Jednoho dne jsem dostal od biskupského vikáře tu nádhernou otázku: Chtěl bys? Jak bych na ni mohl odpovědět záporně?

Když jsme se domlouvali na tomto rozhovoru, zmínil jste, že řada farníků vás zná, vím, že jste hodně spjatý především

s farností sv. Ludmily, máte tedy i nějaké osobní vazby na Vršovice, na naši farnost nebo na její bývalé kněze?

Osobní vazby ve farnosti mám, je zde určitě aspoň několik rodičů, resp. prarodičů, kteří měli svoje děti nebo vnoučata na pražském Arcibiskupském gymnáziu. Ti měli možnost pozorovat, jakým způsobem jsem na této škole jedenáct let učil a z toho sedm let ji vedl. Můžu k tomu říci, že s rodiči jsem na rozdíl od části pedagogů v naprosté většině případů neměl žádné spory. Naopak mi někteří, když jsem odcházel, řekli, že své další děti dali na AG právě proto, že poznali moji snahu vtisknout škole určité kontury, které se jim zamlouvají. To jsem považoval a dodnes považuji za velký kompliment. Další vršovické farníky jsem poznal jako studenty a jejich rodiče na druhém ze dvou pražských církevních gymnázií, a sice na Křesťanském gymnáziu, kde jsem pět let už jako školský vysloužilce učil náboženství. S dalšími zdejšími farníky jsem se seznámil buď jako s vrstevníky svých dětí nebo s jejich mladými vedoucími v turistickém oddílu, který fungoval jako jakási konspirativní forma zakázaného skauta a teprve po změně politických poměrů mohl naplno projevit svou skryvanou identitu, nebo jsem se s vršovickými vídal jako s rodiči těchto dětí a mladých lidí.

Co se týče kněží, tak jsem dobře poznal P. Jiřího Hájka. Přátelila se s ním rodina mého bratra. Na doporučení švagrové jsem začal do Vršovic chodit nejprve sám, a pak doprovázen nejprve svou spolužačkou ze studií a později manželkou Olgou. Otec Jiří, aniž by o tom věděl, měl dost zásadní vliv na její

konverzi. Zmohl jsem se bohužel jenom na to, že jsem mu osobně kraťoučce poděkoval, ale věřím, že si to zapamatoval. Bylo to tak, že když jsem odjel na tříměsíční počítačové školení do východního Berlína, Olga chodila dál sama na jeho homilie, seznamovala se hlouběji s bohoslužbou a pozorovala život ve farnosti. Samotné obrácení pak ještě nějakou dobu trvalo, ale proběhlo velmi hladce a krásně. Jak už jsem naznačil v odpovědi na první otázku, ani pro Olžinu konverzi jsem nevykonal nic víc, než že jsem asistoval a snažil se nedávat odpuzující příklad. Žádnou agitaci ani žádnou promyšlenou evangelizaci jsem nedělal. Jednoho dne přišla a řekla, že by se chtěla nechat pokřtít. I nástupce P. Hájka, kterým se stal P. Michael Slavík, jsem měl možnost trochu poznat.

S otcem Arturem se známe mnohem lépe, dokonce jsme mezi roky 1996 a 2000 aktivně spolupracovali. Když byl přeložen z Mníšku pod Brdy ke sv. Ludmile, dostal totiž k farnosti nádavkem na starost blízké Arcibiskupské gymnázium, jelikož dosavadní školní kaplan P. Alberto Giralda byl ustanoven místo zemřelého P. Kabáta do michelské farnosti. Pan kardinál Vlk tenkrát rozhodl o přirozeném personálním, a tím i institucionálním propojení svatoludmilské farnosti a gymnázia. P. Artur dokonce poznal i Olgu, protože spolu jednou působili jako tlumočníci na konferenčním setkání Kongregace školských sester sv. Františka, které mělo nadnárodní formát, a také dovedl moji dceru k maturitě z náboženství. Zním také P. Pavla Kuneše, náš vztah můžu charakterizovat jako velmi srdečný. On má jedním konkrétním skutkem velkou zásluhu na

tom, že jsem byl bez dalšího odkladu vůbec zařazen mezi kandidáty jáhenství. Když jsem těsně před audiencí u pana biskupa Herbsta seděl ve vrátnici arcibiskupství nad mnohostránkovým dotazníkem a marně přemýšlel, jak napravím své opomenutí obstarat si jméno do kolonky „garant“, což měla být jiná osoba než farář, jehož podpis a doporučení jsem samozřejmě měl, otevřely se dveře a ve vlně příchozích kněží se na mě smál otec Pavel. Ptal se mě, co tu dělám. Když jsem mu vysvětlil situaci, neváhal ani vteřinu, řekl „Ukaž to“ a do formuláře se mi podepsal. Vcelku se dá říci, že moje kontakty zde ve Vršovicích sice nejsou kdovíjak četné, ale zkušenosti s farníky a zdejšími kněžími jsou velmi pozitivní. Neměl bych asi také zamlčet, že naše děti chodily na náboženství k paní Nagyové a že jsme o něco později všichni chodili na bohoslužby, které vedl P. Vladimír Mikulica. I když jeho éru nelze díky jejímu vyústění hodnotit pozitivně, zdá se mi nepopíratelné, a doufám, že se na mě za toto vyjádření nikdo nebude zlobit, že jsme jako ostatní, kdo měli možnost sledovat činnost P. Vladimíra jenom zpovzdálí a nebyli blíže seznámeni s tím, jak a k čemu vede úzkou skupinu, se kterou intenzivně pracoval, nemohli jeho nasazení chápat jinak než jako horlivost a zápal pro Boží věc, protože řada jeho vystoupení nesporně byla strhující, např. dlouhé modlitby u kříže na vršovickém hřbitově. Nechci ale otvírat staré rány, říkám znovu, že jsem tenkrát patřil jenom k vnějším pozorovatelům a jako takovému mi bylo a pořád je velmi líto, že se všechno nakonec zvrtilo.

Vystudoval jste matematiku a posléze i filosofii, obdivuji, že jste se jako doktor přírodních věd v dospělosti rozhodl studovat znovu vysokou školu jiného oboru. Co vás k tomu rozhodnutí vedlo a co vám to přineslo?

Filosofii jsem nestudoval posléze až po matematice, ale současně. Já jsem měl to štěstí, že jsem zažil naplno ta „skvělá šedesátá“, v nichž došlo k politickému uvolnění, díky kterému mohlo začít plodné období matematicko-fyzikální fakulty i fakulty filosofické UK. V této době se v obou těchto akademických institucích nakumuloval potenciál schopných, vzdělaných a kritických lidí. Mnozí z nich museli léta psát do šuplíku, nesměli cestovat ani veřejně pedagogicky působit, byli podrobeni četným omezením doznávajícím ještě z padesátých let, ale již začínalo být možné realizovat některé dříve nemyšlitelné projekty. Jednomu z pozdějších polistopadových ministrů školství profesoru Petru Vopěnkovi, filozofujícímu matematikovi, který tenkrát byl mladým docentem ověřeným velmi pěkným výsledkem v teorii množin, budícím světový ohlas, se podařilo připravit otevření nového mezifakultního studijního oboru Matematika - filosofie. Matematickou část studia zajišťovala MFF; značná část přednášek nového oboru, zejména disciplíny týkající se tzv. základů matematiky (matematická logika, teorie množin, teorie algoritmů, konstruktivní analýza aj.), byla koncipována jako společná s posluchači oboru teoretická kybernetika. Filosofickou část zabezpečovala FF UK a obsah studia zde kopíroval drobně redukovaný program jednooborové filosofie. Pro mě

bylo velmi šťastné, že jsem první tři ročníky filosofických studií stihl absolvovat mezi léty 1967-1970, tzn. v době, kdy filosofická fakulta ještě nebyla zcela „normalizována“ a kdy nás mohli vzdělávat a formovat lidé jako Jan Patočka. Díky spolužačkám, které studovaly filosofii v kombinaci s filologickými obory, jsem mohl např. navštěvovat i přednášky o francouzském symbolismu, které ještě směl konat po dlouhé době omilostněný prof. Václav Černý. Ale ani v době svobodného nadechnutí v roce 1968 nebyly studijní plány natolik volné, aby si fakulty samy mohly zásadně měnit obsah vyučovaných předmětů a podle potřeby i angažovat vhodné učitele. Proto např. celá středověká filosofie, tomismus i jeho novověké variace přišly zkrátka a musel jsem se s nimi později důkladněji seznamovat sám, zejména když jsem je měl vyučovat. To, že jsem se kvůli doplnění mezer ve filosofickém vzdělání musel ve středním věku znovu ponořit do knížek a příruček, mi pak při zahájení teologických studií velmi pomohlo, protože jsem „díky“ tendenčnímu, selektivnímu přístupu socialistického školství k tématům, která nebyla považována za vhodná, vlastně definitivně nikdy studovat nepřestal.

Mám-li říci ještě něco o svém zájmu a motivech pro studium teologie, tak svou roli zde sehrála i moje učitelská pohodlnost. Byl jsem v té době už ředitelem, a ředitel školy je prostě úředník, to je dneska tak. Nejen ve škole, ale tam to platí do velké míry. Jenže já rád učím, jsem rád, jak se říká, „na place“. Vyučování, které je prací s lidmi, mě velmi bavilo, ale z druhé strany jsem býval někdy dost unavený. V prvních

letech na obnoveném gymnáziu jsem učil počítače, matematiku a filosofii, jako ředitel jsem z výše naznačených důvodů musel nejdřív přenechat kolegům matematiku, protože už jsem nemohl po nocích opravovat písemky. Bez těch to nejde; když člověk chce studenty něčemu naučit, musí je trochu prohnat i prověřováním jejich znalostí. Výuku práce s počítačem jsem rád přenechal mladším, ale i tak mi zůstala filosofie. To ovšem znamenalo učit celou třídu stejně jako při matematice. Začal jsem závidět kolegům jazykářům, kteří měli své hodiny dělené. Když můžete přes třicet studentů rozdělit na zhruba poloviční skupiny, je práce s nimi dost jiná. Při hodině s nimi lze mít daleko lepší a častější kontakt, k jejich radosti je můžete více pronásledovat, když nedávají pozor atd. Tak jsem si řekl, že bych třeba časem zkusil učit náboženství. Při něm se třídy dělily a já měl za to, že by se mi přitom mohly hodit zkušenosti z výuky filosofie. Druhý motiv ke studiu teologie byl pro mě ten, že jsem přijal názor, podle kterého by přemýšliví lidé, kteří svou víru myslí vážně a ke kterým se s dovolením počítám, měli mít teologické vzdělání obdobného stupně, jako mají ve své civilní profesi, tj. v mém případě vzdělání vysokoškolské. A od října 1990 se přece studium teologie otevřelo v zásadě pro každého, kdo má maturitu. Co mi studium teologie skutečně přineslo? Určitě obohacení v duchovním životě. Mezi studenty KTF se sice říká takový zlomyslný aforismus, že nejlepší způsob, jak přijít o víru, je začít studovat teologii. Tento výrok nejspíš na fakultě koluje dodnes, i když jeho autor samozřejmě velmi přehání. Mož-

ná vyšel ze své zkušenosti s různými pedagogy, s jejich různými metodami výuky a přístupy ke studentům. Někteří jsou skvělí, jiní méně, někteří umějí být i protivní, aspoň při mém studiu tomu tak bylo. Ale vcelku na studium na fakultě velmi rád vzpomínám, protože mi velmi rozšířilo obzory, a nakonec to, že jsem na KTF - už jako vdovec a později jako jáhen - absolvoval i magisterské studium, mi umožnilo dojít až ke kněžství.

A kdybych sklouzl ještě více do bulváru a zkusil se zeptat na rodinu a osobní záliby? Co dělá otec Pavel Křížek, když má chvílku pro sebe?

Dovolím si odpovědět trochu sofistiky a užít při tom matematického jazyka: Protože množina mých chviliek pro sebe je téměř prázdná, nedělám skoro nic. Ale abych vás neodbyl takhle lacino, tak vám řeknu, že volné chvílky většinou trávím prací rukama. Nebudu předstírat, že když už nějaký ten volný čas mám, že se jenom modlím. Sice bych byl velmi rád, kdyby tomu tak bylo, ale zatím se aspoň snažím prožívat i mytí nádobí a podobné činnosti podle návodu apoštola Pavla: „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte.“ (Kol 3,23-24), resp. „Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“ (Kor 10, 31-33).

Žiji v rodinném domku po rodičích, kde se musím o všechno postarat. Nejenom uklízet, ale zajistit i jeho veškerou údržbu a také opečovávat zahrádku před domem i za ním, a to aspoň nato-

lik, aby tyto malé pozemky, které byly velkým potěšením mé manželky, zcela nezpuštěly a nezarostly metrovou travou. Možná někoho překvapím, když řeknu, že se těším, až se zhorší počasí natolik, že nebude možné venku nic dělat a nebude to ani potřeba. Těším se také na každoroční symbolické podzimní stříhání své jediné meruňky, i na to, že v zimě bude sníh a obě zahrádky milostivě zakryje, aby se mohly uložit k zimnímu spánku, a já se konečně mohl více ponořit do věcí spirituálnějších a intelektuálnějších. Někdy je mi trochu líto, že mi jinak docela milé domácí práce berou čas, který bych mohl a měl věnovat věcem naléhavějším a řekněme vznešenějším. Manuální práce jsem se totiž nikdy neštítal, jako mladší jsem drze fušoval do nejrůznějších profesí a výsledky nebývaly nejhorší. Dodnes si dělám 90 % věcí sám, včetně malování, drobné zedničiny i oprav vodoinstalace a zařizovacích předmětů.

Bohužel mi už nezbývá čas na sport, pouze občas zajedu na kole nějaké ty dva tři kilometry a zpět na oběd do Michle, na Vršovický hřbitov nebo na nákup. Bydlím nad záběhlickým rybníkem z jeho spořilovské strany, a tak takové výpady nejsou žádný velký výkon. Navíc zhruba polovina cesty vede po docela pěkné cyklostezce. A když skutečně pár dní vyšetřím, jedu za rodinami svých dětí na Moravu. Je ovšem pravda, že čas, který jsem mimo Prahu, si musím většinou napracovat.

Když jsem dokončoval magisterské studium na KTF, těšil jsem se, že se konečně budu moci své domácnosti víc věnovat. Ale člověk mívá, Pán Bůh mění, jak říkávaly naše babičky. Ještě

než jsem obhájil diplomovou práci, dostal jsem tu ohromnou nabídku, zda bych nechtěl v duchovním stavu postoupit o stupínek výš. A když jsem radostně přikývl, začala mi vzápětí příprava na kněžství, která spočívala v doplnění teoretických i praktických znalostí a dovedností, které jsou předávány pouze studentům teologie připravujícím se na kněžství v denním studiu. Teď jsem byl ustanoven hned do dvou farností, tak mi nezbývá nic jiného, než ochotně přijmout, že ony jsou teď mými zahrádkami, a snažit se, jak umím, pomáhat k jejich rozkvětu. Vždyť odvaha hierarchie, s níž se pustila do riskantního podniku s jedním starým člověkem, mě velmi zavazuje. Z mé strany vnímám své kněžství jako ohromné obdarování. V mém souhlasu je ale určitě přimíchána i troufalost, a proto se modlím, aby ji přes všechny obtíže, které se nepochybně objeví, Hospodin aspoň na pár let proměnil ve stálou radost. Všechny farníky pak prosím, aby se k mým modlitbám připojili. Budu se snažit, abych v tomto ohledu nezůstával vašim dlužníkem.

Děkuju moc za rozhovor

Martin Peroutka

RNDr. Mgr. Pavel Křížek se narodil 31. 8. 1946 v Praze, je vdovec, s manželkou Olgou vychovali syna a dceru, má šest vnuček a jednoho vnuka. V roce 1973 vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu UK a Filosofickou fakultu UK, obory matematika - filosofie a matematická lingvistika. Roku 1984 získal titul RNDr. V roce 2008 absolvoval bakalářské a roku 2017 magisterské studium

teologie na Katolické teologické fakultě UK. Slovem i písmem vládne němčinou, angličtinou, ruštinou a polštinou.

Vedl semináře na Matematicko-fyzikální fakultě UK, vyučoval na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT a od r. 1975 byl vědecko-technickým pracovníkem v Ústavu fyziky atmosféry ČSAV. V letech 1992–2003 působil na Arcibiskupském gymnáziu v Praze 2 postupně jako učitel, zástupce ředitele a ředitel. Potom do roku 2008 vedl pedagogicko-organizační oddělení a byl

metodikem na odboru školství Úřadu Městské části Praha 6. Do roku 2015 učil náboženství na Křesťanském gymnáziu v Praze 10 a také docházel na pravidelné návštěvy do domovů seniorů a za nemocnými. Od roku 2014 dosud vykonává jáhenskou službu, zahrnující zejména doprovázení starých a nemocných jak při návštěvách domovů seniorů, tak ve farnosti.

Převzato ze stránek AP se svolením P. Pavla Křížka.

POŘAD BOHOSLUŽEB a další základní informace

Výjimky a změny najdete v kalendáři na příslušný měsíc.

Eucharistie a bohoslužby slova

neděle	8.30	kostel sv. Václava
	10.30	kostel sv. Václava (pro rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše
středa	18.00	kostel sv. Václava
čtvrtek	8.00	kostel sv. Mikuláše
pátek	18.00	kostel sv. Václava
sobota	8.00	kostel sv. Mikuláše

Svatost smíření / duchovní rozhovor

- Vždy půl hodiny před mší svatou u sv. Václava

Farní kancelář pro veřejnost

úterý	16.00–18.00	fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)
čtvrtek	9.00–12.00	

- Službu v kanceláři zajišťuje a finanční záležitosti (hl. dary) vyřizuje Ivona Nováková email: yvonanovakova@email.cz

K A L E N D Á Ř *na září 2018**Mimořádné akce, změny, výjimky*

2. 9.	Ne	8.30	Začíná rozpis bohoslužeb pro školní rok	VÁC/MIK
2. 9.	Ne	10.30	Eucharistie s požehnáním na začátek školního roku	VÁC
12. 9.	St	19.00	Setkání ekonomické rady	FAR
15. 9.	So		Zažít město jinak - piknik na Čecháči	
17. 9.	Po	18.00	Setkání týmu katechetů	FAR
18. 9.	Út	19.00	Setkání pastorační rady	FAR
21. 9.	Pá	18.00	Eucharistie k výročí posvěcení kostela	VÁC
27. 9.	Čt	17.00	Eucharistie k výročí posvěcení kostela	MIK
27. 9.	Čt	18.00	Svatováclavský průvod po Moskevské ulici	MIK/VÁC
28. 9.	Pá	9.30	Poutní eucharistie	VÁC

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Čísla účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800
farní charita: 3400038319/0800

Kontakty**farář** Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

pastorační asistent Martin Peroutka

tel.: 702 075 417

email: asistent@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz, tel. 271 742 523. Nепrodejné, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 30. 9., příspěvky dodávejte nejpozději do středy 19. 9. Kontakt: svatovinice@centrum.cz, případně osobně v kostele sv. Václava. Šéfredaktor: Martin Peroutka. Redakční rada: Artur Matuszek, Martin Peroutka, Simona Kocourková, Jan Růckl (JR), Alena Králová (AK), Anna Tesařová. Přispěvatelé: Vladimír Jeništa, Hana Kučerová Rechnerová. Korektura: Jana Šachlová. Sazba: Slávek Heřman. Tisk: Martin Peroutka, výtisky pro nás zkompletovali Polákovi